

КАНАДІЙСЬКИЙ ЕПАРХІЯЛЬНИЙ

ВІСТНИК

1937

ПАСТИРСЬКИЙ ЛИСТ

У 25-ліття Існування Української Католицької Дієцезії
в Канаді

ВАСИЛИЙ ВОЛОДИМИР ЛАДИКА

Божою Милостію і благословенням Апостольського Престола, Єпископ Ординарій для Українців Католиків Канади.

ВСІМ ВСЕЧЕСНІШИМ ОТЦЯМ І НАШИМ ВІРНИМ МИР У
ГОСПОДІ І АРХИСРЕЙСЬКЕ БЛАГОСЛОВЕННЯ

Всечесніші Отці і Дорогі в Христі Браття:

З різних нагод, при різних урочистостях відзивалися Ми до Вас Нашим письмом і словом. Нині відзиваємося знову до всіх Вас, поселених на широкій Канадійській Землі, в історичний день Українського життя в Канаді. Цього року минає 25 літ зорганізованого життя нашої Української Католицької Дієцезії, 25 літ спільних зусиль і праці для збереження релігійної і національної єдності нашого народу.

В цю велику хвилю, Ми спішимо найперше віддати честь і славу Всевишньому Господу, що зволив нам дати так дорогоцінний скарб св. Віри і хотів нас задержати в лоні одної правдивої Христової Церкви. Належати до одної, правдивої святої Христової Церкви, це не наша заслуга, а доброта і милосердя Боже. Належати до Христової Католицької Церкви, це наш обов'язок, який маємо передати цілим і ненарушеним грядучим по нас поколінням. Св. Віра це світло, що його не можуть розуміти ті, що сидять у темноті, віра це благодать, якої не можуть оцінити навіть сини світла, як слід, хіба доперва у вічності. Тому

Віру, яка має оказуватися в любові, пошані і ділах, а овочі нашого щоденного життя, нехай будуть доказом наших віруючих сердець.

В цей ювілейний день нашої дієцезії, наша думка лине найперше до св. Апостольської Столиці в Римі, що у справедливості і любові вирішила дати нам нашого рідного Єпископа. В цей спосіб піднесла вона високо престиж нашої Церкви в Канаді і перед св.твом, а наш український недержавний нарід, поставила на рівні з іншими культурними народами. Ми сьогодні маємо свого князя Церкви, що лучить в одно весь Український Католицький нарід і заступає нас на зовні перед чужими. Установлення нашого Єпископа на Канаду це найкращий доказ батьківської дбайливості і любові Святішого Вітця до нас Українців. Мимо великих трудностей, які стояли на перепоні, зуміла Столиця св. Петра повести справу в нашу користь. Тому з глибин душі з нагоди ювілейних торжеств, висказуємо Святому Вітцю щиру і сердечну подяку за прихильність і любов Апостольського Престола до нашого народу, то ж відплатім Йому постійною вірністю й послухом.

Не можемо рівно ж призабути в цьому ювілейному році нашої дієцезії на великого мужа, який поклав найбільше старань у всіх компетентних чинників в Канаді і в Європі, щоб наша Українська Католицька Церква в Канаді одержала свого Єпископа. Тим великим мужем є Ексцеленція Митрополит Андрей Шептицький. З нашою вдячністю шлемо наші молитви до Всемогучого Бога, щоб дозволив ще дальше трудитися Його Ексцеленції Митрополитові Андрєві в апостольській праці серед нашого народу.

Коли глянемо з перспективи 25-ліття існування нашої дієцезії, задержуємося на першій Українській Греко-Католицькій Єпископі в Канаді, в особі Преосвященного Кир Никити Будки. Шіснацять літ тяжкої праці, серед невиносимих обставин канадійського життя наших поселенців, це безпереривне змагання його єпископського уряду задержати український нарід в релігійній і національній цілості. Промощування дороги Кир Никитою в перших літах нашого організаційного життя в Канаді, це дійсно праця і труди Єпископа-Піоніра.

З правдивою радістю хочемо підчеркнути, що вірні нашої дієцезії розуміли і розуміють свого Архипастира-Владика Геройство ідейності та вірності до Ві-

це дійсно подиву гідна черта наших вірних на протязу 25-ліття. Направду Християнська оборона своєї прадідної Віри, стільки жертв в ім'я єдності святої Христової Церкви! Це честь для тих усіх, що мимо нападів, клевет та очерчень на Українську Греко-Католицьку Церкву, її Єпископа та священство, остали вірні віковим батьківським переданням. Мимо тяжких досвідів, не упали на дусі, а серед мрячного, здавалося б безвихідного положення, присвічував їм хрест і віра Христової Церкви, як зірка серед темної ночі.

Серед зтяжної боротьби, що йшла о душу й судьбу народу, наша Церква, як цей огненний стовп Мойсея, з одної сторони захищала нас перед ворожими затіями, а з другої сторони вказувала нам і насвітлювала шлях нашого релігійного і національного відродження. Тому, що ми ведержали в одній Христовій Апостольській Церкві, ми побідили.

Від самого початку нашої іміграції, спряглися проти нас всі вороги, свої й чужі, а ціллю їх було, щоб під оглядом релігійним нас розложити, а національно нас знищити. До цього уживали часописів, книжок, видавали величезні суми гроша, посилали ріжного рода проповідників, а вислід цього був такий, що сильних вірою не побідили, але слабших зломали. А повелося це їм хитрощами. Щоб зломити Віру і відвернути увагу від свого заміру, жертвам своєї хитрости впоювали поволі але постійно переконання, наче б то провід Церкви, Духовенство і ціла Церква взагалі не стояли на українським національним ґрунті. При тім зручно подавали видумані або скривлені факти, за дійсні і правдиві. В канадійських обставинах усе можливе. Особливо тоді, коли протиділання не було підготоване. Найбільше небезпечною була для нас ворожа преса, бо вона витворювала це ложне переконання в старшій покійній, на котрім покищо опиралася вся праця. Через старше покоління впливала на молодь. До того преса ця зручно використала політичні переслідування Українців у Старому Краю та граючи на тих струнах неперемінливо а голосно з шумом і криком, попри це вводили своє розуміння, начеб усьому тому винна Католицька Церква і Папа Римський. Так під обслонкою політики проведено в публичну опінію найбільший обман, який коли небудь зроблено на душі народу. Люди поволі не чутно найшлися самі, навіть не знаючи як і коли, в таборі протицерковнім і протикатолицьким. Ця преса поносить

моральну вину за поширення большевизму між Українцями в Канаді. Це стверджують десятки місцевостей. Де людей відтягнуто від Церкви, там після короткого періоду сектанства, так званої “нової віри,” невідлучно прийшов період постійного безвір'я, у формі большевизму. Частинне заперечення, якого вчила сектанство, найшло тревале оформлення в повнім запереченню, що дав большевизм. Большевизм завершив це, що сектанство почало. Він є логічним і необхідним вислідом тої праці, що почали сектанти, і як можна таку працю називати “народною роботою”? Це найгірша і в наслідках найбільше шкідлива праця, на загибель і руїну народу. Мимо того загал остався вірним своїм традиціям. Богу дякувати ніні обставини змінилися. Маємо власну пресу, що творить свою опінію і навітлює всі події з віруючого становища. Маємо власні нижчі й вищі школи, маємо власний доріст інтелігенції і власну релігійно-народну організацію: Брацтво Українців Католиків.

Христос наша сила! Животворність католицької Церкви вливає в вітку українського життя щораз то нові і свіжі соки, що несуть з собою запоруку цілковитого uzдоровлення і воскресення. І не дивно, бо Церква наша не є установою чи організацією людською, як прочі інші не-католицькі організації, але установою Живого Христа, це Його діло, котре Він веде на протязі віків, через Своїх намісників. Кілько то сект повстало між нашим народом в Канаді? Всі вони розвіялися, зніділи, заснітилися. Бо й інакше бути не могло. Де нема правдивої віри, нема добрих обичаїв, там мусить слідувати суспільний розклад, руїна родини й народу. Хто нині відступить від Церкви, завтра покидає свою родину і свій нарід. Чому? Бо він тратить почуття справедливости і вдячності. Він не хоче знати, що та Церква вчила його молитов і заповідей Божих, коли іще був малою дитиною — вказувала і напаминала, як має жити, щоб добре жив і щасливий був — що та Церква подала йому перший раз у життю дар ласки, св. Тайну Хрещення, а потім знова дар прощення Божого у св. Сповіді, і найцінніший дар віруючого, Найсвятіше Тіло і Кров Спасителя у св. Причасті. Він забуває, що та Церква вчила його тільки доброго — а напаминала, картала і карала за зло. Він забув, що та Церква це його перша й найбільша Вчителька, Просвітителька і Потішниця. Він тепер відступаючи від Неї, перечеркнув основне поняття життя, яким є вдячність за добро, за науку,

за виховання, за поміч в безпомічних літах, за потіху й ратунок душі від гріха, упадків і зла. Коли чоловік поважитися на таке, то чи він не поважитися на менше? Хто зломить першу заповідь Богу, той на дорозі до поломання всіх прочих заповідей. Хто шукає “нових вір” і залишає Бога, науку св. Церкви, ломить приречення дане у св. Хрещенні, вишукує нових божків і тому ложних. Той попав на ложну дорогу, що веде до заломання вічного і дочасного щастя. Такий Україні не допоможе, а свому народові копає могилу, бо руйнує основи кращої будучности, якими є правдива Віра і правдиві обичаї.

Не може бути моральним перед людьми той, хто не є моральним перед Богом, а неморальним перед Богом є той, хто ломить заповіді Божі — від першої почавши. “Не будеш мати ІНШОГО Бога крім МЕНЕ!” Хто шукає нових богів, ложних вір і релігій, той неморальний перед Богом, бо не заховує першої заповіді. І звідси треба почати лікування.

І тому з нагоди ювілею нашої дісцезії, закликаємо всіх наших заблудших братів, бувших наших Греко-Католиків, до повороту до батьківського дому, на лоно Святої Греко-Католицької Церкви. Вертайте назад до Церкви, в котрій ви хрестилися, молилися, сповідалися і причащалися. Ось шлях до моральности, до уздоровлення народу!

Хоч відступство від св. Віри є тяжким гріхом, однак щире каєння приносить його відпущення. Кличемо Вас в ім'я Христа; вертайте назад до стада овечок, з котрого Ви вийшли! Наша св. Церква очікує Вас і прийме Вас, як мати рідну дитину. Відкиньте людський неоправданий стид, якщо бажаєте зажити в спокою совісти і правдивим щастю. А Ви, вірні, допоможіть їм молитвами і всіми добримі ділами, щоб вони вернули на лоно Святої Церкви.

До Вас, возлюблені в Христі, що видержали постійно в Христовій Католицькій Церкві, кличемо сьогодні: стійте далше у Вірі, твердо і непохитно. Нехай вона буде дорогою у вашому серці. А щоденне Ваше життя нехай буде нав'яне духом Христової любови. Найважніша справа нашого життя, це спасення нашої душі: спасти душу без Віри є неможливим. Виповіджмо війну зрадам, хитанням, ненависті, кривді і безсердечності. Вчім великих чеснот на основі правд Віри Христової Католицької Церкви! Вчім тим самим сили, бо без неї нема будучности народу. А не буде сили де не буде чеснот Христових, де

будуть політичні і релігійні сектанти. Там розбиття і безсилля.

Най святий місійний порив зеднає всіх ради Христа в 25-ліття Дієцезії. Відбити втрачені душі, здобути нові, закріпити на великі завдання віруючі. Тоді перед нами покажуться світлі виднокруги. Скільки ще парохій, можна і треба оснувати — скільки парохіяльних читалень, вечірних і цілоденних рідних шкіл, нищих і вищих, видавництв, книжок, економічних і добродійних підприємств! Ми повинні мати ряд своїх лічниць у кожній провінції, національний музей, і бібліотеку архів. При кожній парохії повинна бути школа — де священик, там хата для священика і парохіяльна бібліотека. Відділ Брацтва Українців Католиків повинні всюди поширитись і виконувати працю перших Апостолів в ділі поширення української католицької преси. Збирати і приєднувати нових передплатників, усувати упередження проти нашої преси, поширювати наші видання — книжечки, це праця дійсно Апостольська, праця місійна, в повнім того слова значінню. Нехай запал місійний огорне всіх! Це наш клич! Наша побіда!

Любіть прекрасний наш греко-католицький обряд, що підносить нас з сірої буденщини до небесних висот. Любіть свою рідну мову, навчайте своїх дітей, прикладом і словом, щоби цінили своє рідне, любили свій український нарід та журилися його долею.

Будьте жертвенні для своєї Церкви-парохії. Без жертв, не можливо нічого здобувати, ані набутого задержати. Жертвуйте на церковні і народні цілі. Піддержуйте свою пресу та українські католицькі видавництва, піддержуйте школи, шпитали і сиротинці, що їх з самовідреченням провадять наші Сестри Служебниці. Дайте піддержку Колегії св. Йосифа в Йорктоні і Бурсі ім. Маркіяна Шашкевича в Саскатуні. Щирі жертви всіх, це забезпечення нашої будучности в Канаді.

В цей великий день, згадаймо також в наших молтвах за тих наших духовних Отців-місіонарів і всіх наших вірних що упокоїлися в Бозі. Просім Всевишнього, щоби прийняв їх в місце радості і дарував їм венець слави, як нагороду за їх чесне трудяще й християнське життя.

Ідіть всі радо і охотно за проводом Ваших Отців Духовних. Шануйте їх і любіть, бо вони дбають за Ваше добро душевне і вічне, як також бажають ліпшої і кращої долі нашому українському народові тут на землі.

Дорогі Отці і Браття! За короткий час 25-ліття нашої дієцезії в Канаді, ми зробили великий поступ, під кожним оглядом. Ми тішимся і радіємо тим поступом, тою свідомістю нашого релігійного і національного життя. На наших очах виростають люди сильного характеру і волі, котрі сповнять свій обовязок в Церкві і в народі. Зріст покликань до священничого і монашого стану, дає запоруку, що наша праця піде й на далі вперед. Ряди нашого ідейного та здисциплінованого духовенства, поведуть працю до повного успіху. Тому з Богом вперед, під проводом нашої Святої Церкви, що дає нам охоту, силу і світло. До цієї раці, в дальшій історичній місії нашої дієцезії, для кращого майбутнього нашого народу в Канаді, уділяємо Вам всім Наше Архисрейське благословення.

Дано у Вінніпегу 14 жовтня, в день св. Покрови Матері Божої, Р.Б. 1937.

† ВАСИЛІЙ ВОЛОДИМИР,
Епископ.

ПАСТИРСЬКЕ СЛОВО

з нагоди Празника Христового Різдва
До Всечесніших Отців і Всіх Врних Нашої Дієцезії.

“Тіло приготував мені еси — тоді я сказав: се іду—сповнити волю Твою Боже!” (Євр. 9. 5-7).

Дорогі в Христі:

Такі слова Другої Особи Божої читаємо в посланню св. Апостола Павла до Жидів. У них Син Божий висказує готовість на найбільшу жертву, щоби сповнити волю Небесного Вітця: відкупити людський рід від гріху і вічної погібелі.

І коли прийшло сповнення часу, післав Бог Сина Свого Єдинородного, щоби подати нам знова можливість стати Божими дітьми на цім світі, і щастя вічності. Друга Особа Божа, Син Божий, прийняв людське тіло від Пречистої Диви Марії і народився убогим в Вифлеємі, в землі Юдовій, серед німих тварин, але опромінений неземним світлом різдвянної зірки, та небесних ангельських хорів, що витали новонароджене Дитятко найкращою піснею, яку знає світ: “Слава у вишніх Богу, а на землі мир людям доброї волі.”

Христос приніс мир на землю і звершив славу в небі. Прийшли до вифлеємських ясел щирі і сердечні пастушки, та принесли дари, які мали. Прийшли багаті та можли, щоби віддати поклін Цареві всіх царів. Вони принесли обильні та достатні дари до стіп Христа. І так все найкраще і найдороже, що мав світ, зараз на початку зложив перед Ісусом. Ці дари складав світ в продовж всего туземного життя Спасителя, і буде їх складати до кінця світа. Бог безмежно багатий для всіх, а все богацтво світа, природно клониться в дарі у Божих стіп.

Христос прийшов на цей грішний світ щоби сповнити волю Отця. Тому є послушний, аж до смерти, смерти же хресної. Ціле життя Божественного Спасителя, це сповнення волі Отця. Христос все і всюди каже: Так, Отче! Навіть в оливнім городі, навіть серед хресних мук. “Однак, не моя, але Твоя воля, най буде.” (Лук. 22, 42). “Не як я хочу, але як Ти”. (Мат. 26. 40).

За приміром Христа, ми молимося і щоденно говоримо, також “да будет воля Твоя”; однак практика життя вказує, що деякі далекі від справдішнього виконання цих слів. І ддятого виходить в практиці така суперечність:

християнин з імени, поганин з діл! Нема миру на землі, бо люди здуфалі на власну волю, не хочуть узнавати нікого. Тому много сварливих, задерливих і зажертих в ненависти. Тому далеко їм до правдивої величі, бо нема між ними великої любови. А нема любови, то і нема єдності, нема співпраці, нема й радости.

І ось в ці мрачні, сумерком зла оповиті дні, як колись над Вифлєсмом, так і тепер сяє Божя зоря. Вона представляє нам ті найвищі цінности: Св. Віру і Божу благодать, без котрих нема життя ні радости. Ця зоря вказує нам Бога і дорогу, що провадить до Нього.

Люди пробували у тьмі і тіни смертній. Бог дав їм незмеркле світло. Почули ангельські хори. Серце людське наче збудилось по довгим смертельнім сні. Пішли пастушки з дарунками, прийшли царі. Чиж тільки тепер серце людське так збідніло, що вже нічого не має, з чим могло би прийти до свого Господа і Бога?

Ні! Ми ще не такі бідні. Христос лишив свою Церкву, і дав їй всі скарби для людського серця. Правдива Христова Церква радо розділяє їх своїм дітям. Нікому ніколи не відказує, хто щиро о це просить. Треба однак сказати “хочу”! Треба переступити поріг Церкви, зложити руки, клякнути, а серце отвориться перед Богом, як цвіт до сонця. Спливуть тоді проміні ласки Господньої, як роса. Буде нове життя і нова радість.

Не буде однак тої радости, де є заперечення. Де чоловік каже: “не хочу”; де свою волю ставить вище і понад Божу волю, та коли вперто говорить: “ні Отче!” А говорить вперто тоді, коли заперечує очевидність найвищої ідеї, свого Пана і Бога. Тоді перекидає всі цінности, міняє життя за смерть, Творця за сотворіння, добро за зло. Явним виразником такого наставлення в душі є безбожний комунізм, здійснений в большевизмі та многі секти, що підготовляють йому прихід. Хто вписується в комуністичну партію, або переходить на сектанство, тимсамим вступає на дорогу заперечення того всього, що досі цинив, чим дорожив, на основі чого виріс і виховався. Наче зведений пекольним змієм хоче бути мудрим, як сам Бог. Зайшовши однак в нетрі гордощів та злоби, не видить, що втратив дійсну Правду: Бога. Серце такого чоловіка, само чує нещасне положення, тому вічно нарікає, та всім невдоволене. Той вираз кождочасного невдоволення, що ціхує чимало нинішних людей, є свідком неспокою серця, браком щастя, недостатком, мира і доброї волі.

Коли з Різдвом Господним хочемо, щиро і дійсно, нам самим, нашим родинам, і всьому українському народові, миру, радості і щастя, (а хтож цього не хоче!) тоді мусимо всі повернути назад до найвищої ідеї і сказати собі виразно: “вірю в Бога! Люблю Бога! Хочу Йому служити аж до смерті!”

“Слава во вишніх Богу!”, співають ангели людям доброї волі. Люди злої волі не чують і не знають того співу. Вони підносять затиснені п'ястуки в небо і кленуть! А ми заспіваймо сердечно і з вірою: “слава во нишніх Богу!” Скажім собі рішучо і невідклично, що хочемо зберечи всі цінности життя: Віру Святу і благодать, та під проводом непомильної Вчительки найвищих правд, Святої Католицької Церкви, стреміти до вічного щастя.

Дитятко Ісус, нехай благословить наш великий і щирый український нарід, де тільки в ці дні урочисті бється українське серце.— Коли засядите до святої вечері, чи далеко над берегами Спокійного Океану, чи може на широких безкраїх преріях західних провінцій, чи в ясно освітлених світлицях многолюдних міст Сходу, знайте ви всі, дорогі мойому серцю, Українці Католики, що серце Вашого Єпископа є в тій хвилі з Вами. Повним прихильної зичливости і посвятної любови серцем, я молюся в ці святочні дні, за мир Ваших сердець, Ваших родин, за все добро і щастя нашого народу. Не забуваю також тих, що на рідних землях в бідності та серед невідрадних обставин, проживають і може не один є без святочної вечері. Знаю ці тисячі наших бідних селян, з тяжкими мозолями ча руках, з поораним зморщками лицем, сірі ряди наших українських робітників:— всіх Вас я нині благословлю, зі всіми співчуваю, у всіх Ваших потребах та недостатках, з всіми тужу, зі всіми радуюся. Най Бог Всемогучий і найліпший наділить всіх обиллям своїх ласк, серця сповнить любовю, а груди святою пісненою: “Бог Предвічний. . .” Нехай наш нарід в Канаді і за морем зростає в Божій мудрості і сповнює волю свого Творця, щоби було одно стадо і оден пастир.

Благодать, мир і любов нашого Спасителя нехай будуть з Вами, браття, Амінь.— Хритос Раждається!

† ВАСИЛІЙ,
Єпископ.

Вінніпег, 19 грудня, 1937.

Це пастирське слово належить прочитати по всіх церквах нашої Єпархії в часі різдвяних свят.

ДИСПЕНЗА НА СИРОПУСНИЙ ТИЖДЕНЬ І ВЕЛИКИЙ ПІСТ, в р. 1938.

Єпископський Ординаріят письмом під ч. 171|37 уділив диспензу на сиропусний тиждень і великий піст:

Позволяється їсти м'ясні страви у всі дні, крім середи і п'ятниці, за відмовленням 1. "Отче наш" і 1. "Богородице Діво," перед їдою (священики: "Помилуй мя Боже" (У велику п'ятницю не вільно їсти з набілом).

Поручається всім оо. душпастирям у своїм часі оголосити вірним приписи св. посту в нашій обряді і дану диспензу.

Коли потреба диспензи від посту на Празник церкви, або від заказаного часу, Всечесні Отці наперед попросять о потрібну диспензу та подадуть причину.—

Великодна Сповідь треває від 6. березня до 19. червня, 1938.

† Василій, Епс.

В грудні вислано через Апост. Делегацію \$125.00 зі збірок на "Петрів Гріш."

Проситься Вс. Отців прислати відписи метрик (в урядовій коверті) за рік 1937.

Єпископська Канцелярія.

ЗАРЯДЖЕННЯ, ПОРУЧЕННЯ ЄПІСКОП- СЬКОГО ОРДИНАРІЯТУ І ПР.

1. Орд. 172|37. Еп. Ординаріят звертає ще раз увагу на розпорядок з р. 1932. під ч. 109|32. Наші священики потребують дозволень на письмі на купно авта, навіть тоді, коли м'яють давніше авто за новіше.— Переступлення цього розпорядку потягає за собою кару суспензи.

2. Орд. 177|37. Пригадується оо. Душпастирям, що мають стогній обов'язок перепроводити протокол з тими, що вступають в стан супружій, щоби вивідатися, чи нема якої супружої перепони (чи не суть споріднені, чи посвоячені, якої ві-

ри, чи хрещені і пр.). Протокол має бути списаний.— Коли пишеться за дизпензою, треба подати все канонічні причини.—

При нагоді протоколу перед сльобом, поучити женихів в правдах св. Віри, в обов'язках станових; пригостовити і заохотити до св. Сповіді і св. Причастя.

3. Орд. 173|37. Случаї утрати судовласті (юрисдикції) в канадійській Епархії.

1. Священик, який дістане канонічне звільнення з канадійської Дієцезії, тимсамим актом тратить судовласть в Канаді.

2. Священик, який добровільно резигнує від виконання душпастирських обов'язків взагалі, тратить тимсамим і судовласть.

3. Священик, який не належав до канонічної зв'язи з клиром в Канаді, або який виїздить на стало з Канади і вертає до своєї Дієцезії, чи до іншої (розуміється за позволенням канад. Ординарія) коли переступає границі Канади, тратить судовласть в Канаді.—

4. Орд. 174|37. Поручаємо всім оо. Душпастирям, в 25-ліття оснування нашої Дієцезії, принайменше в більших парохіях зарядити місії, або особливі 3-днівні ювілейні Богослуження, з відповідними проповідями (на це запросять других оо. сусідів) заохотять до св. Тайн, відбудуть торжественні процесії, та відспівають "Тебе Бога хва ім."

Ці торжества піднесуть вірних на душі, скріплять св. Віру та прив'язання до св. Церкви.

5. Орд. 178|37. Поручається всім оо. Душпастирям переводити збірку в р. 1938 т. з. "Петрів гріш" дар любови святійшому Вітцю, та на потреби Апостольської Столиці та переслати до Еп. Канцелярії.
6. Орд. 179|37. В р. 1938. кождий священик-душпастир повинен в своїх проповідях до вірних перейти Заповіді Божі і Церковні після катехизму Ф. Шпірага, або іншого відповідного підручника.

Поручаємо катехизм в двох мовах: українській і англійській уложенні Вс. о. А. Луговим. Ціна дуже приступна.

Хроніка Дієцезії

1937

Січень:

7. Архиєрейська Служба Божа в Мондері, Альта. (на Празник Рождества Господа Нашого Ісуса Христа).
13. Їх Ексцеленція відвідали наших українських греко-католицьких питомців (14) у семінарі св. Йосифа в Едмонтоні.
14. Обрізання ГНІХ і празник св. Василя Великого, Архиєрейська Служба Божа в Мондері, Альта.

Березень:

10. Їх Ексцеленція уділили нищі (піддіяконські) свячення слідуєчим питомцям в Едмонтоні:
Петрови Серветникови, Павлови Андріяш, Володимирова Божик, Николі Чорній, Михайлови Заяць, а також Бр. Мартирієви Вінцентайло, ЧСВВ. і Бр. Ювеналієви Слота, ЧСВВ.
13. Свячення Бр. Мартирія Вінцентайла, ЧСВВ. і Бр. Ювеналія Слоти, ЧСВВ. на діяконів.
14. Неділя. Свячення діяконів: Сильвестра Колара, Мартирія Вінцентайла і Ювеналія Слоти (всі три ЧСВВ) на священиків.

Квітень:

4. Неділя. Архиєрейська Служба Божа в каплиці Великої Семінарії в Монтреалю в асисті Всеч. о. Віцеканцлера А. Лугового і діякона Антонія Фика.
7. Їх Ексцеленція виїхали з Нью-Йорку до Риму.
13. Їх Ексцеленція відправили Службу Божу в Ліз'є, при мощах св. Тереси від Дитятка Ісуса.
15. Преосвящені відправили Службу Божу при гроті в Люрді.

16. Їх Ексцеленція відправили Службу Божу в базилиці над гротою в Люрді.
18. Їх Ексцеленція прибули до Риму.
26. Їх Ексцеленція правили Службу Божу на гробі св. Петра в Римі.
30. Велика Пятниця. Їх Ексцеленція Преосвященний Епископ Василій на авдієнції у святійшого Отця Папи Пія XI.

Травень :

4. Їх Ексцеленція прибули до Львова.
В часі побуту в Ріднім Краю Їх Ексцеленція Епископ Василій зложили всім ВПреосвященним Епископам галицької провінції візити: Їх. Ексц. Митрополит. Андрею Шептицькому; Екс. І. Бучкові; Екс. Н. Будці; Екс. Й. Коциловському; Екс. Гр. Лакоті; Екс. Гр. Хомишинові; Екс. І. Лятишевському.
30. Їх Ексцеленція висвятили сім священиків в Жовкві для Канади:
о. С. Бориса, о. М. Горошка, о. С. Коцабу, о. М. Колодія, о. Г. Теплового, о. К. Жарського і о. Е. Мізя.

Червень :

27. Неділя Всіх Святих. Їх Преосвященство виїхали зі Львова до Англії.

Липень :

3. Їх Ексцеленція всіли на корабель в Савтгемптон.
12. Їх Ексцеленція прибули до Монтреалю з Європи.
15. Їх Ексцеленція повернули до своєї столиці Вінніпегу. Разом прибули з рідного краю до Канади шість нововисвячених священиків.
25. Неділя. Архисерейська Служба Божа в церкві св. Апост. Петра і Павла на Етелберт, Ман.; свячення діяконів Антонія Фика і Михаїла Сирника на священиків.—
Пополудні.— величає прийяття Їх Ексцеленції в

Сенді Лейк, Ман., де Їх Ексцеленція посвятили угольний камінь під нову церкву, та виголосили проповідь.

Серпень:

1. Неділя. Посвячення церкви св. Михаїла в Гудів, Саск. Архиєрейська Служба Божа, підчас котрої, свячення о. діякона Стефана Олійника, ЧНІ. на священика.
8. Неділя. Свячення піддіяконів Петра Серветника й Володимира Божика на діяконів в церкві св. Николая у Вінніпегу.
15. Неділя. Архиєрейська Служба Божа в церкві Різдва Матери Божої у Стрию, Алта. Пополудні, Їх Ексцеленція відвідали Церкву Чесного Хреста в Давнінг, Алта.
19. Преображення ГНІХ. Архиєрейська Служба Божа в Церкві св. Онуфрія в Смокі Лейк, Алта. Пополудні, Їх Ексцеленція відвідали Церкву св. Параскевії в Смокі Лейк.
22. Неділя. Архиєрейська Служба Божа в Церкві Пресв. Тройці у Спеден, Алта. Пополудні Їх Ексцеленція відвідали парохію в Беліс, Алта.
28. Успення Пресв. Богородиці. Арх. Служба Божа (з нагоди Празника) в Радвей, Алта.
29. Неділя. Архиєрейське Посіщення Церкви у Веґревил, Алта.

Вересень:

3. Конференція Ради Єпископської. Предметом,—біжучі справи дієцезії.
- 6-10. Духовні вправи нашого клеру в Ст. Норберт, Ман. Священиків учасників 19; Науки голосив ВПреп. о. В. Каменецький, ЧСВВ.
12. Неділя. Арх. Служба Божа в Церкві на Кукс-Крік, Ман.
19. Неділя. Арх. Служба Божа в Брендон, Ман. (з нагоди

21. Різдво Матері Божої. Посвячення Церкви Матері Божої і Арх. Служба Божа в Садлов, Ман.

Жовтень:

3. Неділя. Архиерейська Служба Божа в Церкві св. Йосафата в Едмонтоні.
14. Покров Пресв. Богородиці. Посвячення Церкви в Лаброкері, Ман. і Архиерейська Служба Божа.
24. Їх Ексцеленція уділили діяконат Яросл. Чижові в Церкві св. Володимира і Ольги у Вінніпегу.
31. Посвячення Церкви св. Духа і Арх. Служба Божа в Сидней, Н.С.

Листопад:

7. Неділя. Архиерейське посіщення Парохії св. Юрія в Ошаві, Онт.

— o —

Пастирські Послання в р. 1937, поміщені в “Українських Вістях:”

1) “Заклик до Покаяння” (на Великий Піст) поміщене в ч. 11 з дня 16 березня.

2) З нагоди світлого Празника Воскресення Христового, поміщене в ч. 17.

3) З нагоди Коронації Й. В. Короля Юрія VI., поміщене в ч. 19.

**

**

**

В. р. 1937. під датою 19. лютого видано надзвичайне число “Канад. Епархіяльного Вістника”, де поміщено декрет Апост. Столиці в справі суспендованих священників.

12. березня видано надзвичайне число К. Е. В. в справі метрик і пр.

30. жовтня 1937. упокоївся в Бозі о. Атаназій Филипів ЧСВВ. в Мондер, Алта. ур. 16|XII 1870 р. Орд. 23|VIII 1896 р. До Канади приїхав в р. 1905.

Проситься всіх о ласкаві молитви. В.Й.П.

КАНАДІЙСЬКИЙ ЕПАРХІЯЛЬНИЙ ВІСТНИК

Орд. ч. 23|37.

Епископський Ординаріат подає до відомого рішення св. Апостольської Столиці слідуючого змісту:

Apostolic Delegation
of Canada and Newfoundland,
No. 53|37.

Ottawa, February 9th 1937.
520 Driveway

Your Excellency,

The Most Eminent Fathers composing the Supreme Sacred Congregation of the Holy Office, at the General Meeting of Wednesday, December 16th 1936, having proposed the case of three priests of Greek-Ruthenian Rite in Canada (Nicholas Shumski, Andrew Sarmatiuk and Joseph Fylyma) who, with grievous scandal of the faithful got married and apostatized by joining the Greek-Orthodox Church ordered:— Sacerdotes Nicolaum Shumski, Andream Sarmatiuk et Josephum Fylyma ritus graeci-rutheni in regione Canadensi, declarandos esse excommunicatos ad normam SS. Canonum, et redactos esse ad statum laicalem, dempta omni spe eos iterum ad exercitium SS. Ordinum admissum iri. —

His Excellency Monsignor Ladyka is charged of the execution of the foresaid decree, following the due ways and then to inform of it this Sacred Congregation.

(Sgd.) Mons. Umberto Mozzoni

Виконуючи декрет св. Конгрегації, Епископський Ординаріат проголошує: згадані бувші священники, Николай Шумський, Андрей Сарматюк і Йосиф Филима, підпадають екскомуніці після св. Канонів, переходять до стану мірян і втрачають всяку надію на привернення їх колинебудь до виконання священничих обов'язків.

Від Греко-Католицького Епископського Ординаріату

† Василій